

КОСОВО ЈЕ ДУША СРБИНОВА

ПРВИ БРОЈ ; ПОДГОРИЦА ; НОВЕМБАР 2008 Г.

Ријеч је дата **НЕМА ПРЕДАЈЕ**

Када је ове јесени Влада Црне Горе, признала лажну државу Косово на територији суверене државе Србије, отворило се ново подглавље у борби нашег народа. Та, у потпуности непотребна, одлука није имала подршку народа и народ јој се упротивио узевши учешће у протестима, који су се организовали у свим градовима Црне Горе. Потврђена је ријеч која је дата још у фебруару – нема предаје, све до повлачења срамне одлуке марионетске НАТО владе Мила Ђукановића, али и до враћања Косова и Метохије у уставнopravni поредак Србије.

У том циљу покренута је акција КОСОВО ЈЕ ДУША СРБИНОВА. Акцију су покренули добронамјени млади људи циљу пропагирања поништења срамне одлуке о признању независности Косова, као и едукације младих људи о везама између Црне Горе и Косова и Метохије. Осврнућемо се на узорке садашњег стања на Косову и заједнички тражити одговор на косовско питање.

Као дио поменуте акције иницирано је и издање публикације чије редке тренутно читате. У овом броју можете прочитати текст о црногорској народној химни «Онамо `намо» (писао: Јован Маркуш), цитате знаменитих личности из црногорске историје у којима се наглашавају везе Црне Горе и Космета (Батрић Јовановић), бацити поглед на српску свету земљу очима Патријарха и видјети путопис са Косова и Метохије и причу о тешком животу Срба у енклавама.

Неопходно је истаћи, да ова акција нема за циљ да пропагира ни једну политичку странку нити организацију. Зато акцију КОСОВО ЈЕ ДУША СРБИНОВА, потписује само вјерујућа омладина Црне Горе, која није заборавила своје коријене. Позивамо све заинтересоване да се јаве на ic.xc@hotmail.com и да помогну нашу акцију.

КОСОВО ЈЕ ДУША СРБИНОВА!

ЦРНОГОРЦИ О КОСОВУ:

О комеморацији поводом петстогодишњице Косовског боја 1889. године краљ Никола пише :

„Те исте године чињен је и у Црној Гори као и свуда по земљама српским помен петстогодишњице боја Косовског. Ако није суђено било да иза минулог рата тај дан прослави ослобођено и уједињено Српство, Црна Гора и њезин владар, не губећи вјеру у то, ипак су с радошћу и поносно чинили помен косовским јунацима, видјећи важност и углед свој данашњи, а помиšљајући на муке, које је Црна Гора подносила за минулијех пет вјекова...“

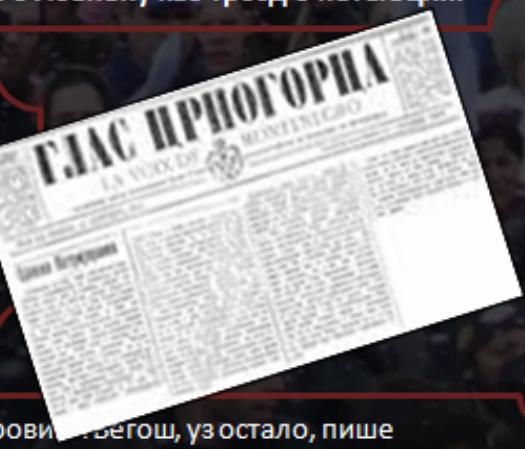
Митрополит црногорски Митрофан Бан, поводом прославе полујековне владавине књаза Николе каже:

„....Педесет година Он високо носи пред нам косовску заставу слободе, водећи нас у борбе противу непријатеља рода српскога, педесет је година Он је од српских владалаца до данас једини, који је сложио мач и перо, и тиме доказао, да се може бити и просвијећен и јунак... Ма где Србин огњишта имао, ма где се Црногорац Богу молио, нека нам се сви придруже и нека се прибирају да ово ријетко општенародно славље достојно прославимо Он носио пред нама букињу просвјете, пјевајући, његујући књигу, подижући школе и цркве...“

У Народној скупштини, у Београду, др Секула Дрљевић је рекао, 27. марта 1926. године

„....Српски народ у једном историјском моменту био је сав уједињен, али уједињен у ропству под Турцима. Црна Гора одбила је то уједињење и разјединила се са српским народом задржавши у својој чврстој хајдучкој руци Косовски Крсташ барјак Бошка Југовића и државну мисао на оном спону кршевитих планина које висе о Ловћену као грозд о петељци...“

У „Црногорцу“, 19. јуна 1871. године, објављен је уводник „Видовдан“

„....Пет вјекова ужаснога ропства и муке, пет вјекова нечуvenја, срама и понижења! Јесмо ли Срби, јесмо ли још људи. Имали још капи крви Милошеве у потомцима косовскијех мученика, који су то све преживјели и могу још и данас да живе не дижући се да свете Косово...“

У прогласу Одбора за прославу двовјековне владавине куће Петровића Ђорђевића, уз остало, пише

„...Тешки су настали дани за српски народ послије пропasti српске државе на Косову... Слава Црне Горе - то је слава цијelog српског народа, јер Црна Гора на правом мјесту припада Српству, и све њене жртве за српство су принесене...“

ЗЕМЉА ЖИВИХ СВЕТАЦА

Како ме само ужасава ова бјелина папира која се пружа предамном. Ужасава и престрављује када знам колико тога неописивог треба описати и колико тога ненаписивог треба написати. А ипак не смијем остати нијем јер сам дужан да пренесем дио онога што сам видио о српском страдању на српском Космету. И док емоције још увијек струје кроз моје тијело и не дају мира мом разуму, мислим да је боље да овом писању приступим док су ова осјећања још увијек на врхунцу. И зато почебу како и то и доличи, од почетка.

Хуманитарна помоћ у медицинском материјалу, прехранбеним производима и уџбеницима (свеукрно 5 тона хуманитарне помоћи) сакупљена је у заједничкој организацији више патриотских удружења. У суботу 8. марта, рано изјутра, малобројне, али спремне екипе из Београда, Подгорице и Аранђеловца у исто вријеме кренуле су према Косову и Метохији. Јака киша, која нас је испратила из Подгорице, јењавала је како смо се приближавали Косову, да би негде код Рожаја, облаци били потпуно растјерани и изнад нас се простирало беспрекорно плаво небо.

Сусрет са браћом из Београда а потом из Аранђеловца био је срдачан. Ујединjeni у жељи да што прије стигнемо до циља цијelog путовања, прелазимо административни прелаз Јариње и улазимо у општину Лепосавић. Српске тробојке свуда унаоколо дижу морал, а јасно поручују свим локалцима, посетиоцима и окупаторима да је Косово Србија. Цркве и манастири видљиви већ на самом улazu у покрајину, доминирају и окупирају пажњу нас који смо по први пут на Космету. Они искусији већ гледају колико је кућа напуштено од њиховог последњег долaska колико су одмакли радови на обнови кућа и цркава.

У сутон већ стижемо у Звечан и одлазимо у хангаре Црвеног крста који ће примити и дистрибуирати прикупљену помоћ. Већ на самом старту срдачно нас дочекују локални парох отац Богомир Стевић и његова енергична супруга Светлана. Уморни од пута, одлазимо према Косовској Митровици, где је и уговорено наше преношиште. Уз ватру камина и врсну домаћу кухињу одмарамо и спремамо се за сјутрашњи дан када нам је госпођа Светлана организовала посјете низу енклава и породица којима ће бити дистрибуирана прикупљена помоћ.

Са првим зрацима који су извирили иза српских планина устала се и наша мала екипа. Прво одредиште било је Манастир Бањска, задужбина Светог краља Милутина, и недјељна литургија. Ова светиња из почетка 14. вијека улила нам је снагу да наставимо даље наше путовање – даље према окупiranom југу. Већ по преласку Ибра чека нас прва контрола. »Гдje ћete?«, »шта тражите тамо?«, са неповјерењем и са слабим изговором српског језика питали су шилтарски полицијаци КПС-а. Након те контроле, пролазимо кроз јужни дио Косовске Митровице. На сваком ћошку истакнуте шилтарске, америчке, британске и заставе ЕУ – тек да не заборавимо ко су нам непријатељи. На лицима нијемиhs сапутника, видљива је бол и јад због слике које гледају кроз аутомобилска окна. Разрушene и напуштене куће стоје разбацане свуда унаоколо. На скоро свакој од њих натпис »Morte Serbi«, »Bye bye Serbi«. Недуго затим, са наше лијеве стране уздиже се Газimestanska кула, обиљежје које сјећа на Косовске мученике из 1389-те и на Светог кнеза Лазара који би ту посјечен.

А вриједи ли набрајати све историјске споменике? И ту у билизини Газimestana још једна контрола. Шилтарска полиција и аустријски војници КФОР-а претресли су до детаља наш аутомобил и са невољним покретима, не говорећи српски, показаше нам да можемо наставити путовање.

Недуго након што смо прошли Приштину, поново српске заставе свуда унаоколо. Стижемо у Грачаницу, прву од низа енклава у централном Космету које ћemo посјетити. У мјесту нема струје, а мјештани су на то потпуно навикили. Кају нам да им Шилтари пуштају струју четири до пет сати дневно. Највише се на то желе они из болнице у Грачаници којима је струја неопходна да би могли да се старају о немоћним Србима из централног Космета. Да ствар буде гора, Шилтари већ недјељама не дозвољавају да прођу љекови до ове енклаве и болнице у њој. Љекари кажу да, уколико се овакво стање настави, Грачаница и енклавама на Централном Космету пријети хуманитарна катастрофа. Исувише сам ограничен временом и простором да бих уопште почeo да описујем најславнију задужбину Светог краља Милутина – Манастир Грачаницу. А ипак морам истаћи мермерну плочу коју сам видио вазидану у древну српску светињу. На њој је писало »France Serbia 1914 - 1918«. Сумњам да се врх Француске Републике сјетио тог чина непролазног пријатељства наша два народа, када је заувијек упрљао своју славну прошлост, актом признања сећаје Космета. Тужно је било посматрати Грачаницу, кроз оквир бодљикаве жиже која је раширила по древним оградама славног Манастира.

Али немамо времена да се дуже задржавамо у Грачаници, јер је госпођа Стевић која са правом носи надимак »жене змаја«, организовала посјету општини Ново Брдо, тачније према селу Прековцу у којем се налази њено чедо, народна кухиња »Мајка Девет Југовића« која храни преко 500 душа. Тужне и страшне сцене пред нама. На два шпорета на дрва кува се тај један оброк дневно за ове несретнике, мученике и хероје. Показала нам је Светлана и магацине те народне кухиње и похвалила људе из цијelog света који брину и помажу рад кухиње. Похвалила је и Министра Љајића показујући на његову донацију народној кухињи – на неколико пакета паштете, који нису довољни ни да обезбиједе један један оброк људима у овом крају. Било би смијешно да није страшно.

Међутим можда и најстрашније призоре видјели смо у посјети породици Савић која живи у селу Стојановићи. Наиме, ради се о дванаесточланој породици која живи у скоро потпуној изолацији без комшија и сељана. До њиховог домаћинства не само да не постоји асвалтни пут, него је и овај земљани који постоји, неподесан за пролазак путничких аутомобила. И док смо пјешке пролазили кроз прелијепе крајолике овог дијела Косова, све више се чуо лавеж паса. На питање зашто је оволико паса у околини њихове куће, госпођа Стевић нам је рекла да држе псе да би се заштитили од вукова. 21. вијек! Добра медерних комуникација, сателита, интернета, а на само неколико стотина километара од нас, наши супародници држе псе како би се одбранили од вукова. Постиђени погнусмо главе на тај одговор. А сами Савићи примили су нас са осмијехом и традиционалним српским гостопримством. Сазнали смо од њих да су им дјеца врло успјешна у школи а да је најстарији Драган један од најбољих студената Приштинског универзитета.

Најмађа бебица Ана одмах се одлично сложила са својом имењакињом из »Фамилије« али њихово дружење нажалост није могло трајати дуже. И док смо одлазили из њиховог домаћинства дјеца су нас испратила са сузама у очима и тек понекад тихо прозборивши »дођите нам опет«. Уз обећање да их нећемо заборавити и да ћемо се брзо вратити, крену smo даље на пут према југу.

Настависмо пут, даље према Гњилану, полако се приближавајући Косовском Поморављу, и Витини, граду уз саму границу са Мекедонијом. Парох Витински, отац Звонко, нас је упознао са ситуацијом у овом граду. Рекао нам је да је до рата 1999. у Витини живјело више хиљада Срба и град је био чисто српски. Ситуација после албанских погрома знатно се измијенила на штету витинских Срба. У самој Витини остало је само 20-ак породица концентрираних у околини школе и цркве. И сам отац Звонко био је на удару терористичких банди када је и био рањен марта 2004. године. Кретање ових људи је ограничено на једну улицу дугачку непуних 150 метара. Разговор са чичом Миле Трајковићем, јединим Витинцем који никада није скинуо шајкачу у животу улио нам је наду. Чича нам каза, да је за својих осамдесет година, видио све и свакакве окупаторе. Пролазили су туда, рече он, и Бугари и Немци и Арбанаси и Американци, а ипак нико није успио да их отјера из Витине. Нико није успио да му скине шајкачу са главе. Успјеће само онда, када са шајкачом падне и глава, рече он. Зар је потребно нагласити да је и овај живи светац, био на удару терориста када су рафалом засули његов трактор и када га је, како сам наглашава, спасио само »лепи Бог«.

Даље пут нас је одвео према породици Ђурић која живи у селу Бинач, такође у Косовском Поморављу. Попут породице Симић и они имају деветоро дјеце. Приближавамо се њиховој авлији и огради њиховој куће на којој је написано велико латинично слово »Ф«. То је знак америчким војницима КФОР-а да иза те високе камене ограде живе 4 тужне српске породице. Домаћин Милосав нам је рекао да су им терористи запалили кућу 1999. године. Од све насмијане дјеце најљепше џеђање остаће на малу Јовану, малу љепотицу од непуне двије године. Не треба наглашавати да су нас и Ђурићи дочекали максимално гостопримно и поред све своје муке, уосталом као и све породице које смо посетили током овог путовања. Растанак са Јованом, њеним родитељима и осталим члановима породице Ђурић прошао је са сакривеним сузама које смо пустили тек након што смо се одаљили из њиховог видокруга.

Не можемо завршити овај текст, а да се не захвалимо на гостопримству и кувару Ивану из Прековца и његовој породици, која нас је почастила веома укусним ручком. Морамо рећи да су у својој несрети овдашњи житељи ипак срећни да о њима брину, и колико-толико им олакшавају муке људи из народне кухиње »Мајка девет Југовића«. Повратак у Косовску Митровицу протекао је у гробнојтишини. Тјескоба која је притискала наше груди онемогућавала је сваку конверзију. И заиста, колико год да сам слутио и знаю да је живот косметских Срба мученички, нисмо могли ни приближно то схватити, док лично нисам доживио и видио судбине ових хероја.

Једино што је јасно након овог ходочашћа, је да се мора даље помагати овим људима, они су и поред бола, страха, глади и сиромаштва одлучили да своју судбину вежу за Косово. А на нама је само да им кажемо 'држите се чврсто кћери и синови Лазареви'! Ви освећујете, и овако свету замљу, нашег мученичког, распетог и судбинског Космета.

Са Савићима у селу Станјеци (Ново Брдо)

Са чича Милем у јединој српској улици у Витини

Двориште породичне куће Ђурић у селу Бинач

НАРОДНА ХИМНА У КЊАЖЕВИНИ И КРАЉЕВИНИ ЦРНОЈ ГОРИ

Од званичне државне химне у Црној Гори је дубљи химнични биљег оставила пјесма „Онам, онамо!“. Овај патриотски спјев, с мотивима из борбе за ослобођење од Турака, написао је 1867. године књаз Никола I Петровић Његош. Пјесма је објављена истовремено у Црној Гори и Војводини. У Црној Гори је објављена у календару „Орлић“ из 1867, а у листу за забаву и књижевност „Даница“, који је излазио у Новом Саду, у броју 31. од 10. новембра 1867. године. У наредним деценијама она ће се сматрати незваничном не само црногорском него и шире - свесрпском химном, добијајући у штампи и епитете „Српска Марселеза“. Пјесма се рецитовала и пјевала широм српских крајева са одушевљењем у Црној Гори, Србији, Херцеговини, Босни, Старој Србији, Космету, Војводини, Далмацији и Крајини, као пјесма слободе и отпора поробљивачу. Поред њеног умјетничког карактера она је била и нека врста српског националног програма преточеног у стихове. Вјероватно је то и разлог да је у листу „Српски вitez“ из Београда 1909. године наведена као „Српска народна химна“.

У погледу музичког ауторства постоји више података. На посљедњој страници листа „Даница“ у истом броју у којем је објављена пјесма „Онам, онамо!“ постоји нотни запис пјесме, с напоменом да ју је у четири гласа сложио Ђ. Фиорели у Котору. Можемо наћи податке да су је музички обрадили Роберт Толингер, Фрањо Вимер и Стеван Шрам. Вјероватно да се овдје ради о музичким верзијама. У Државном календару Краљевине Црне Горе за 1918. годину за музичко ауторство пише сљедеће: „Пјесму је компоновао српски музичар Даворин Јенко, узејши донекле за мотив своје композиције чуvenу убојну пјесму Гарибалдијевих јунака „Si scopron ie tombe, Si levano i morti“ („Отварају се гробови, Дижу се мртви“) (стр. 108).

Поред Аустро-угарске, у чијем се саставу налазила Војводина, пјесма је објављена у Енглеској у преводу чуvenог археолога Артур Џон Еванса 1878. године а потом на француском и другим језицима.

Најпопуларнија патриотска пјесма Црне Горе забрањивана је у српским крајевима који су били под окупационом турском и аустроугарском влашћу. Најрјечитије о томе говори телеграм послат из Сарајева књазу Николи 1896. године од стране родољубиве српске омладине: „Твоје 'Онам, онамо' забрањују овамо...“

У првом свјетском рату заврјеме аустроугарске окупације Црне Горе у Царграду је уврштена у подстрек с надом у скоро ослобођење отаџбине. О томе довољно говори чланак са насловом „Педесетогодишњица српске Марселезе 'Онам,

ОНАМО 'ОНАМО' НАМО 'НАМО' СРПСКА МАРСЕЛЕЗА

онамо!“, у Државном календару Краљевине Црне Горе за 1918“ који је издавала Краљевска Влада у изbjеглиштву. У чланку поред осталог пише сљедеће: „Минуло је педесет година од оних дана када је, у полету своје идеалне младости, занесен завјетном мишљу Прве српске омладине, млади књаз црногорски 1867. г. испјевао витешку пјесму, која ће се, као поклич војне трубе заорити са планина црногорских, а отуд, као свесрпска химна, одјекнути до иза дунавских обала; па оданде натраг до плава Јадрана, широм Земље Србинове. За пола столећа та пјесма бјеше барјак српском одушевљењу, бјеше програм српском национализму, бјеше њежан израз српској чежњи, српској срџби и пркосу. Она нам је то и данас, данас већма но игда, јер нема нас ни једнога којему душа није испуњена њеним ријечима:

Согњиштама бјежими, кugo; зајам тиморам враћат већ!...

Дај, Боже, сиједом краљу, а уза ње и цијелом народу српском, да дочекамо да се испуни оно што је млади књаз снивао, оно чemu је свога вијека служио, оно за што је војевао и за што је живио, јер:

Покоја души добићу тада, кад Србин више не буде роб (стр. 33-34).

У биљешкама на крају Државног календара под насловом „Химна црногорска“ пише између осталог сљедеће: „Пјесма „Убавој нам Црној Гори“... од које прву строфу саопштавамо на почетку ове књиге, јесте државна, званична химна Краљевине Црне Горе. Осим ње, има још једна химна црногорска, не званична, но права народна химна, која је, и стихом и мелодијом, постала националном химном цијelog Српства, а то је чуvenа патриотска пјесма нашега узвишенога Краља Господара „Онам, онамо!“ којој, као српској Марселези, наш први чланак помиње педесетогодишњицу. У тој пјесми нашла је свој класичан израз општа жеља српског народа за ослобођењем српских земаља, и као таква, данас је она добила опет актуелан значај“ (стр. 108).

Народна химна није изазивала неспоразуме само у вријеме крупних историјских дешавања већ и у мирнодопским временима. Иако је још 1911. године уврштена у чуvenу „Антологију новије српске лирике“ од Богдана Поповића, изостављају је многи савремени антологичари чак и у Црној Гори. Током расправе о будућој црногорској химни, 1993. године, народна химна „Онам, онамо“ била је у центру пажње. Био је сачињен предлог о озваничењу ове пјесме као државне химне Републике Црне Горе. Чули су се многи комплименти мелодији, али су стављене примједбе појединим дјеловима текста, и ова патриотска пјесма није прихваћена за химну. Руководећи се логиком савремених цензора историјских чињеница, тешко да би опстала нека од актуелних државних химни у Европи.

КОСМЕТ ОЧИМА ПАТРИЈАРХА

ОПИСУЈУЋИ свој животни пут патријарх српски Павле у "Сећањима и размишљањима" каже да га је долазак усташа на власт у Хрватској затекао у родној Славонији. Био је свршени студент Теолошког факултета и захваљујући дипломи коју је имао успео је да напусти НДХ и домогне се порушеног Београда.

- Да бих се издржавао у Београду, најпре сам радио на грађевинама - каже патријарх Павле. - Али, како физичке напоре нисам могао да издржим, разболео сам се. Препоручен од својих наставника, уточиште сам налазио у неколико манастира у Србији. Био сам у Вујну, код Горњег Милановца, Светој тројици, код Овчар Бање, Благовештењу, у Овчарско-кабларској клисури, и у Рачи, под Таром.

Отац Јулијан најпре га је повео у манастир Вујан. Тамо је био поштеђен тежих послушања. Највише времена проводио је у читању. Његов заштитник имао је много књига, зналачки одабраних.

У лето 1945. отац Јулијан премештен је у манастир Благовештење и са собом је повео и Павла.

-Овде сам - каже патријарх Павле - донео коначну одлуку да не могу да будем свештеник. Учинио сам то тешка срца, јер сам се том узвишеном позиву заветовао од најраније младости. Био сам оболео на плућима, али код мене није била "отворена туберкулоза". Свестан, дакле, да свештенички позив није за мене, и да, одмалена без родитеља, не могу имати своју породицу, замонашио сам се, уочи Благовести, 1946. године.

-Сећајући се свог боравка у манастиру Рачи, патријарх Павле каже:

-Ми у манастиру нисмо живели издвојено од народа, тако да смо сазнали шта се догађа око нас, и у каквом смо времену. Своје тешкоће и слутње упрезали смо у дневне послове, које нисмо увек стизали да посвршавамо, до вечери. Некад бисмо узимали само по комад хлеба и по читав дан радили у пољу. Надгледали смо манастирску стоку, довлачили дрва из шуме. Једно време ја сам радио као млинар у воденици.

-Патријарх Павле каже да су једва чекали вече, не само ради одмора већ да се у молитви саберу:

-Нема већег блаженства него кад уморан човек некако самог себе умањи док се моли. Тада се сав сведе само на сушти чин молитве - да се избавимо као народ и људи. Треба служити Богу, мислили смо, ма ко да је дошао на власт, и то је за нас био најдубљи смисао монашког живота. А у часовима искушења, кад не бих имао одговора ни самом себи зашто нас, после велике несреће од туђинских окупација, сада сустиже неко непојмљиво уклетство од нас самих, помишљао сам на речи разљућеног Господа, који прети Јеврејима да ће им за казну послати цара вавилонског Навуходоносора.

-Године 1957. Павле је хиротонисан за епископа рашко-призренског. И тад је, каже, видео другу страну искушења српског народа:

-Пошто је од Старе Србије начињена аутономна област Косово и Метохија, Срби су одједном у својој земљи постали мањина, као у турско доба. Већ у својим првим извештајима Светом синоду указао сам, да, иако су Срби на власти, Косово у ствари држе Шиптари.

-Патријарх Павле истиче да је највећи број косовских Шиптара италијанску окупацију у Другом светском рату дочекао као своје ослобођење. Први пут су Албанци из Албаније, са Косова и Метохије и Македоније били уједињени. Била је створена Велика Шипнија. И без обзира на то што је она трајала колико и окупација (као италијански протекторат), она је масама, опчињеним својим војама, остала као једном већ задовољени

национални циљ, који треба сачувати. На Косову се све чинило да народи живе затворено, сваки за себе - каже патријарх Павле. - Највише смо ми обмањивали сами себе. Омраза као да је била једина права истина о Косову, коју сам, нажалост, увидео. Вековима васпитаван да живи племенским начином живота, у послушности и преданости онима који га воде, шиптарски народ је упућиван да му непријатељи буду сви који говоре, верују и живе другачије.

Комунистичке власти, каже патријарх Павле, стално су истицале братство и јединство, а у пракси изражавале су подозрење према народима. Међународном раздору на Космету доприносила је и српска страна. На пример, спомен-храм у Ђаковици 1950. године нису срушили Шиптари, него политички активисти Срби. За ову своју акцију они су подршку (прикупљање потписа) тражили не само од грађана, него и од свештеника.

- Грачаница - каже патријарх Павле - није дирана за време италијанске окупације, али је ту велику светињу нова власт претворила у истражни затвор. Хапшенике су држали чак и у припрати хладне цркве. Не верујем да би се ико други усудио да овај Божји храм тако скрнави као сироти Србин, разметљив у уз洛зи истедника.

-Патријарх Павле закључује:

-- Идеологија која је владала у земљама источне Европе, па и у нашој, била је идеологија мржње. Кад није успела да подстицањем класне мржње изазове светску револуцију, прибегла је изазивању међународних мржњи. И одиста је у томе највише успела на овим нашим просторима. Вековном наслеђу сукоба и насиља на Косову и Метохији идеологија Федеративне Југославије додала је нове раздоре, на несрећу и шиптарског и српског народа. То су искористиле шиптарске воје. Своје непријатељство према Србима они су огласили као угроженост од Срба, а припреме за завршни чин отцепљења Покрајине представљали као нужност насиљне заштите од "насиља".

-Оцењујући велике демонстрације косовских Албанаца из 1981, патријарх Павле каже:

- До побуне је дошло не зато што су Шиптари били обесправљени, већ што им сви захтеви нису били испуњени. Они аутономију нису изборили, него су је добили, иако је Велика Шипнија изгубила рат. Њима је наручу ишла политика Федеративне Југославије и тога су били свесни они који су припремали немире и незадовољства косметских Шиптара. До те побуне дошло је зато што се преко хлеба аутономије тражила погача републике.

СРПСКА ТРИ ПРСТА

Последњих година српски поздрав побједи, српски сибол и салутирање, врши се са три РАШИРЕНА ПРСТА. Ријетко ко се запитао шта овај симбол уствари значи. Вратимо се мало у прошлост и потражимо право значење нашег поздрава са три раширена прста.

Три раширена прста први пут срећемо у Другом светском рату. По аутоматизму, многи очекују да су се тим поздравом слизиле српске оружане снаге, четници, или нека друга српска војна формација. На изненадење многих, тај поздрав нема никакве везе са српством у том периоду, већ са једним од највећих српских душмана, Антем Павелићем, усташким поглавником. На слици приказаној у доњем десном углу видимо Павелића приликом преузимања дужности поглавника НДХ. Заклиње се на вјерност новој држави са три раширена прста. Исти ритуал заклетве сријећемо код војника приликом ступања у усташку војску.

Претпоставља се да су усташе овакав поздрав преузели од њемачких СС јединица, мада многи извори потврђују да су се тако заклињали и у Првом светском рату. На тај начин врше се заклетве и салутирања код многих формација блиског Ватикану каква је и «Швајцарска гарда» која обезбеђује резиденцију епископа Рима у Ватикану.

Неки српски ратници (приказани на слици у доњем лијевом углу), takoђе су полагали заклетву на вјерност отаџбини, али са три СПОЈЕНА прста симболом ЈЕДИНСТВА СВЕТЕ ТРОЈИЦЕ. Три прста држали су у идентичном положају као када се прекрсте. Овакво коришћење три прста потиче још из четвртог вијека - из времена Светог Милентија, архиепископа антиохског.

Приликом једне расправе око природе Господа Исуса Христа, Архиепископ Милентије је руком дочарао присутним на Сабору тројично једиство Божије.

Када је спојио три предходно раширена прста из његове рuke, по предању, видјела се светлост.

Бог има три лица – Оца, Сина и Светог духа. ТО ПРЕДСТАВЉАЈУ ТРИ СПОЈЕНА ПРСТА

А пошто је Бог сишао на земљу као човјек два прста уз длан симболишу двоструку природу Господа Исуса Христа – БОЖАНСКУ И ЧОВЈЕЧАНСКУ

Нажалост први пут су се Срби одрекли тог поздрава деведесетих година, када су као свој поздрав прихватили три раширема прста. Тада смо раздвојили свету тројицу, и обесмислили свето тројство.

Позивамо све Србе да обновимо стари хришћански поздрав и да се не удаљавамо од своје вјере и традиције.

